

РОБЪРТ СИЛВЪРБЪРГ КАКВАТО Е

Превод от английски: Камен Костов, 1998

chitanka.info

— Каквато е — каза продавачът и пъхна палци под колана. — Двеста и петдесет доларчета и пътувай. Не твърдя, че е идеална, но трябва да ти кажа, че правиш адски удар за тази цена.

— Каквато е — рече Сам Нортън.

— Каквато е. Точно каквато е.

Нортън като че ли се колебаеше.

— Може да върви добре, но с този багажник, дето не се отваря...

— Какво толкова? — изпъшка продавачът. — Сам каза, че наемаш ремарке да откараш боклуците си в Калифорния. За к'во ти е багажник? Виж к'во, като стигнеш крайбрежието и намериш свободно време, закарай количката в някой сервиз, обясни им как стоят нещата и за по-малко от пет минути с горелката...

— Защо не го направихте досега?

— Не мога да си губя времето за такива дреболии — отговори уклончиво продавачът.

Нортън се отказа да коментира повече. Обиколи още веднъж колата и я огледа от всички страни. Беше малка тъмнозелена лимузина с четири врати, боята никъде не бе олющена, гумите бяха в прилично състояние и изобщо притежаваше характерния блясък на добре поддържана кола. Тапицерията изглеждаше запазена, радиото работеше, двигателят — доколкото успя да прецени — бе наред и пробната обиколка мина гладко и без проблеми. Беше сравнително нов модел и имаше предпазни колани и аварийни светлини.

Проблемът бе само един. Багажникът не се отваряше. Не че ключалката заяждаше — някой беше направил така, че багажникът да *не може* да се отваря. Очевидно предишният собственик бе заварил капака много внимателно и отзад бе останала само една едва забележима ивица.

Ама какво толкова, по дяволите. Иначе колата беше в отлично състояние, а и той не можеше да си позволи да има кой знае какви претенции. Предишния ден го бяха командировали във фирмения клон в Лос Анджелис, което беше чудесно, защото щеше да се махне от Ню Йорк точно в разгара на гадната зима, но пък всичките му спестявания отиваха, фирмата не поемаше всички разноски, а само пътните — бяха му връчили четири еднопосочни билета втора класа и толкова. Качи Елън и децата на първия самолет за Лос Анджелис и осребри своя билет, за да има пари за разходите. Предпочете бавния, но евтин начин:

да наеме ремарке, да натъпче багажа на семейството в него и да хване магистралата за Калифорния, като се надяваше, щом пристигне, Елън да е намерила апартамент. Но не вярваше с трошката си да стигне подалеч от Парсипани или Ню Джърси, да не говорим за пустинята Моджаве. Така че сега се опитваше да намери нещо сносно за около петстотин долара и това беше всичко, което можеше да си позволи в момента.

А човекът тук му предлагаше тази доста привлекателна кола — с един-единствен странен дефект — само за двеста и петдесет долара, така че щеше да му остане доста прилична сума за дългото пътуване от единия до другия край на континента. Всъщност той не се и нуждаеше от багажник, след като щеше да пътува сам. Можеше да хвърли куфара на задната седалка, а всичко останало да натъпче в ремаркетото. Надали щеше да е кой знае какъв проблем някой монтьор в Лос Анджелис да среже капака и да поправи ключалката. От друга страна, Елън сигурно щеше да мърмори, че е купил запечатана кола — вече се беше случвало при предишни негови „сделки“. Но пък тайнственият запечатан багажник не му даваше мира. Кой знае какво щеше да намери вътре, когато го отвори? Колата може да е била собственост на някой контрабандист, който е трябвало бързо да скрие горещата стока, и сега багажникът е пълен с прелестни златни кюлчета или диаманти, или деветдесетгодишен отлежал коняк, който контрабандистът е възнамерявал да си вземе обратно след няколко седмици, но е изскочило нещо непредвидено. Освен това...

— Какво ще кажеш да направиш още едно пробно кръгче, а? — обади се продавачът.

— Няма нужда — поклати глава Нортън. — Вече имам представа.

— Ами тогава да вървим в офиса и да приключваме сделката.

— Коя година е произведена? — избегна отговора Нортън.

— Шейсе и четвърта или шейсе и пета, нещо такова.

— Не сте ли сигурен?

— С тези чужди коли понякога е много трудно да се оправиш. Не сменят модела по пет, по шест, по цели десет години — само някои дреболии, които единствено специалист може да забележи. Взemi фолксваген, да речем...

— Тъкмо ме подсетихте — прекъсна го Нортън, — не ми казахте каква марка е.

— Сигурно пежо или някакъв фиат — отвърна неуверено продавачът. — Нещо такова.

— Не *знаете* ли?

Онзи сви рамене.

— Преровихме сума ти и справочници от последните години, но тези чужди марки са толкова много, а и от някои внасят само по няколко хиляди бройки, така че нищо не открихме.

Нортън се запита как би могъл да намери резервни части за неизвестна марка кола с неясна година на производство. В същия момент осъзна, че си мисли за колата като за своя собственост, въпреки че сделката му се струваше все по-малко привлекателна. Пак се сети за златните ключета в багажника. Редкия коняк. Пълния с рубини и сапфири куфар.

— В регистрационния талон не са ли записани годината на производство и марката? — попита той.

Продавачът пристъпи от крак на крак.

— Всъщност ѝ нямаме талона. Но всичко е абсолютно законно. Виж какво, искам да махна тази кола от паркинга, какво ще кажеш за двеста двайсет и пет, а?

— Всичко е прекалено загадъчно. Все пак как попадна тук?

— Някакъв дребосък я докара преди около година, мисля, миналия ноември. Каза да ѝ оправим клапаните. Връщам се, вика, след месец — трябвало неочаквано да пътува по работа. Предплати за ремонта и едномесечния престой. Откъде да знаем, че го виждаме за последен път? Държим тук проклетата му кола безплатно вече десет-единайсет месеца, но стига толкова, трябва да я разкараме от паркинга. Адвокатът казва, че е наша собственост заради неплатените сметки за престой.

— Ако я купя, ще ми дадете ли документ, че сте имали право да я продадете?

— Разбира се.

— А регистрацията? Прехвърлянето на застраховката от старата ми таратайка? И изобщо цялата документация?

— Всичко ще оправя — засуети се продавачът. — Само махни колата от тук.

— Двеста — каза Нортън. — Каквато е.
Оня изпухтя.
— Става. Каквато е.

Прехвърчаше лек снежец, когато три дни по-късно Нортън потегли през страната на своето преселение. Беше вероятно някаква поличба, но не знаеше каква. Хрумна му, че за известно време ще бъде далеч от тези мрачни зимни пейзажи. Според „Таймс“ температурата в Лос Анджелис вчера била между деветнайсет и дваайсет и шест градуса. Не е лошо за януари.

Отпусна се зад волана, натисна леко газта и се понесе с благоразумната скорост от седемдесет километра в час. Повече не можеше и да си позволи с влачещото се зад гърба му обемисто ремарке. Нямахше кой знае какъв опит в шофирането с ремарке — търговските посредници на компютри не ги разнасят по пътищата, — но свикна сравнително бързо. Просто трябваше да внимава на завоите. Господ да благослови магистралите. Караш направо и все направо към земята на залязващото слънце, а по пътя ти само няколко леки завоя и не повече от пет-шест светофара.

Снегът се позасили. Но колата се държеше отлично, прилепваше плътно към платното, а чистачките поддържаха идеална видимост. Не беше и помислял да си купува чуждестранна кола, а някой солиден плимут или чеви, нещо стабилно и мощно, което да го пренесе през безкрайните пространства. Но сега изобщо не съжеляваше за този дребосък, който притежаваше необходимата мощ и маневреност, пък и с подскачащото отзад ремарке повече конски сили не биха вършили никаква работа.

Беше в добро настроение. Чувствуваше се удобно и сигурно сред топлия уют, който щеше да му бъде убежище, докато измине хилядите километри, проснати пред него. Все още беше достатъчно близо до Ню Йорк, за да хване Моцарт по радиото, и това бе чудесно. Парното работеше добре. Нямахше кой знае какво движение. Току-що падналият сняг, бял и пухкав, му се струваше още по-красив, защото го виждаше за последен път. Дори самотата му доставяше удоволствие. Всъщност щеше да си отдъхне, докато прекосява Охайо, Канзас, Колорадо, Аризона и всички останали щати по пътя към Лос Анджелис. Пет или

шест дни тишина и спокойствие, никакви разговори и дечурлига, които трябва да забавлява...

Настроението му започна да помръква малко след като излезе на магистралата за Пенсилвания. Имаш ли достатъчно свободно време, неминуемо се сещаш за нещата, които би трябвало да обмислиш предварително. И докато напредваше през все по-гъстата снежна пелена в този сив и безмълвен следобед, се сети, че в бързането бе пропуснал да помисли за някои неудобства на пътуването с кола без багажник. Какво ще прави без инструменти например? Ако спуска гума, какво ще използва за крик или гаечен ключ? Това го наведе на смразяващата мисъл, откъде ще вземе резервна гума. Един багажник не е само празно място зад задната седалка и в повечето коли в него държат изключително полезни предмети. Които той нямаше.

За които дори не бе се и замислял до този момент.

Прецени шансовете си да стигне от единия до другия бряг без резервна гума и инструменти и усещането за топъл уют и сигурност внезапно се изпари. Реши още на първата отбивка да потърси сервиз и веднага да се снабди с гума. До багажа на задната седалка щеше да се намери място. Освен това можеше да купи и...

Изведнъж забеляза, че ремаркетото зад гърба му се мята насам-натам, сякаш колелата не докосват пътя. Миг по-късно и колата започна да се държи по същия начин и той усети, че се поднася на една страна и красиво се пързаля по непокрит с пясък хлъзгав участък от пътя. „Трябва да караш по посока на поднасянето“ — каза си той удивително спокоен. С известно усилие на волята успя да превъзмогне инстинктивното желание да натисне спирачката и с тих ужас наблюдаваше как кола и ремарке плавно се плъзгат по празното платно от дясната му страна, докато най-после спират без въртележки и преобръщания в снежната пряспа край банкета на магистралата.

Бавно изпусна въздуха от гърдите си, почеса се по брадичката и внимателно натисна газта. От триенето в снега гумите изскимтяха пискливо. Колата не помръдна. Беше заседнала.

Дребосъкът имаше червендалесто лице, бяла коса, която бе толкова дълга, че се къдреше по краищата, и очила с метални рамки.

Хвърли поглед към покритите със сняг коли, смръщи вежди и се отпрати към автосалона.

— Дойдох да си взема колата — съобщи той. — С ремонтираните клапани. Забавих се, защото имах работа в друга част на света.

Продавачът се почувства неловко.

— Колата не е тук.

— Виждам. Тогава я докарайте.

— Може да се каже, че преди седмица я продадохме.

— *Продали сте я?* Продали сте колата ми? *Моята кола?*

— Която изоставихте. Която държахме тук цяла година. Това не е паркинг. Вижте какво, говорих с адвокатата си и той каза...

— Добре. Добре. Кой е купувачът?

— Един човек, когото прехвърляха в Калифорния и спешно му трябваше кола. Той...

— Името му?

— Вижте какво, не мога да ви го кажа. Сделката е напълно почтена. Няма смисъл да го притеснявате сега.

— Ако реша — каза дребосъкът, — мога да разбера това, което ми трябва, по много начини. Както и да е. Лесно ще открия колата. А вие със сигурност ще съжалявате за скандалното нарушаване на своите задължения. Гарантирам ви.

И излезе с тежка крачка от салона, като възмутено си мърмореше.

След няколко минути светкавица проряза небето.

— Светкавица! — учуди се продавачът на коли. — През януари? При снежна буря?

Последвалият гръмотевичен грохот натроши стъклата на прозорците в салона до едно.

Сам Нортън натискаше газта с все по-нарастваща ярост. Знаеше, че е безсмислено, но не се сещаше какво друго да направи — надяваше се колата сама да се измъкне от снега. Другата му надежда бе да се появи дежурната пътна помощ, да види как е загазил и да го изтеглят с въже. Но магистралата беше почти празна и малкото коли профучаваха, без да спрат.

След десетина минути реши да огледа положението по-отблизо. Подвоуми се дали не би могъл да поразрови снега с крак, за да осигури по-добро сцепление на гумите. Едва ли щеше да има ефект, но какво ли друго би могъл да измисли. Излезе и отиде зад колата.

И за първи път видя багажника отворен.

Капакът се бе открянал около трийсетина сантиметра, сякаш се бе разцепил по протежение на заварката. Нортън с удивление го вдигна и надникна вътре.

Усети миризма на влага и мухъл. Не можа да види кой знае какво, защото светлината бе слаба, а и капакът се помръдна едва-едва. Стори му се, че вътре са разхвърляни някакви странни, безформени предмети с неопределени очертания и размери, но не усети нищо, когато заопипва с ръка. Като че ли предметите се отдръпваха, потъваха в тъмните ъгли, когато посягаше към тях. Изведнъж пръстите му напипаха нещо гладко и студено и той с радост чу звънтене на метал. Издърпа го навън.

Беше комплект вериги за гуми.

Усмихна се на късмета си. Точно каквото му трябваше! Бързо размота веригите и се наведе, за да ги закрепил на задните гуми. Капакът на багажника хлопна, докато той работеше — сигурно пружината е хлабава, мина му през ума, но това нямаше значение. За пет минути успя да постави веригите. Седна зад волана, включи двигателя, подаде газ, леко отпусна съединителя и силно прехапа долната си устна, сякаш така щеше да помогне на колата да се измъкне от прясната. Тя бавно потегли и излезе на чистото. Потегли с веригите и след тринайсет километра стигна до някакъв сервиз. Там ги свали и когато се изправи, видя, че капакът отново се бе открянал. Нортън хвърли веригите вътре и коленичи, за да се опита още веднъж да разбере какво друго има в багажника. Колкото и да се взираше обаче, не видя нищо. Едва докосна капака, той се затръшна и мистериозният багажник отново бе като запечатан.

„Не е моя работа“ — каза си той. Влезе в сервиза и поиска резервна гума и комплект инструменти. Свъсил вежди, сервизният работник огледа колата през прозореца.

— Не знам дали имаме такива. Имаме стандартни и малък размер, а твоята е нещо по средата. Никога не съм виждал гума с такъв размер, без майтап.

— Може би трябва да я огледате по-отблизо — предложи Нортън. — Щом е стандартна чуждестранна кола, то...

— Не. Оттук виждам чудесно. Всъщност какво караш? Някакъв японски боклук ли е?

— Нещо такова.

— Виж какво, може да намериш в Харисбърг. Има едно местенце, обслужват чужди коли, вземи си заглушител, амортизьори, каквото ти трябва.

— Благодаря — каза Нортън и излезе.

Когато стигна до разклонението за Харисбърг, се отказа да завие. Беше му малко неприятно, че кара без резервна гума, но това вече не го притесняваше чак толкова. Когато му потрябваха вериги, намери ги в багажника. Не се знаеше какво друго би могъл да открие при нужда. И продължи нататък.

Тъй като неговата собствена кола не му бе подръка, на дребосъка му се наложи да наеме кола. Това не беше особен проблем. Във всеки град имаше агенции, които извършваха подобни услуги. Не след дълго се свърза с една от тях — но не по телефона.

— Проблемът е — обясняваше дребосъкът, — че има няколко дни аванс. Открих го западно от Чикаго и напредва с по седемстотин километра на ден.

— В такъв случай по-добре би било да отлетите.

— Тъкмо това си мислех и аз — каза дребосъкът. — Намира ли ви се нещо скоростно?

— Можех да ви предложа чудесен персийски модел, но в момента му преусукват пискюлите. Освен това вие така или иначе не харесвахте килими, нали? Забравих.

— Не са надеждни при въздушни течения — отвърна дребосъкът. — Веднъж попаднах на вертикален поток в Сиким и докато успея да поема нещата в ръцете си, бях се издигнал до половината на Хималаите. За малко да излети в орбита. Какво има в конюшната?

— Ами доста прилични неща. Онзи елегантен жребец, дето почива цяла зима, но е малко вироглав. Може би ще предпочетете дорестия скопец. Защо не наминете, за да прецените сам?

— Става — съгласи се дребосъкът. — Все още приемате „Дайнърс кльб“, нали?

— Всички централни кредитни карти, както винаги. Бъдете спокоен.

Беше мъглива и влажна сутрин. Нортън пътуваше през Южен Илинойс и беше на един час път до Сейнт Луис, когато предната дясна гума се спуска. Очакваше го от ден и половина, след като спря в Алтуна да зареди. Момчето на бензиностанцията потупа гумата и му посочи износеното място, а Нортън кимна и попита може ли да си купи резервна.

— Странен размер — сви рамене момчето. — Опитайте в Питсбърг, може да има.

Опита в Питсбърг и загуби час и половина, за да изслуша обясненията на няколко души, че такъв размер гуми изобщо не се произвеждат. Зачуди се как предишният собственик се е снабдявал с резервни части. Мина му през ума, че това трябва да е оригиналният комплект. Но в едно нещо беше досадно сигурен: без съмнение гумата нямаше да издържи до Лос Анджелис.

Движеше се с около петдесет и пет километра в час и веднага разбра какво е станало. Без да губи контрол над управлението, намали скоростта и спря. На това място банкетът беше достатъчно широк, но въпреки това Нортън остана доволен, че бе дясната гума — нямаше да е особено приятно да прави ремонт с гръб към движението. Докато все още се радваше на късмета си, изведнъж се сети, че всъщност няма резервна гума.

Това обаче не го притесни особено. Дванайсетте часа, които ежедневно прекарваше зад кормилото, явно оказваха успокоителното си въздействие. В момента нищо не можеше да го разтревожи — дори обстоятелството, че е загазил на един час разстояние до Сейнт Луис. Просто ще отиде до най-близкия телефон, където и да се намира, ще позвъни в местния автоклуб, ще обясни в какво положение се е озовал, а те ще дойдат и ще го изтеглят на буксир обратно в цивилизацията. След това ще отседне за ден-два в някой мотел и ще се обади на Елън при сестра ѝ в Лос Анджелис, за да ѝ каже, че всичко е наред, но малко ще закъснее. Или ще залепят гумата, или от клуба ще намерят някое

място в Сейнт Луис, където продават нестандартни гуми, и всичко ще приключи благополучно. Защо трябва да се паникьосва?

Излезе от колата и огледа гумата, която беше съвсем спаднала. Забеляза, че багажникът отново се е открянал, и отиде отзад. Бръкна — очакваше да намери веригите откъм външния край, където ги бе оставил. Нямахте ги. Вместо тях напипа масивен метален предмет. Нортън го издърпа донякъде и видя, че е крик. „Точно така — помисли си той. — И резервната гума сигурно е зад него, ето тук, нали?“ Погледна вътре, но капакът се бе повдигнал само на четирийсетпетдесет сантиметра и не можа да види кой знае какво. За сметка на това пръстите му се натъкнаха на доброкачествена гумена материя. Да, ето я. Приятна и гладка, чисто нова, с дебели грайфери — великолепа. „И точно до нея, ако късметът не ме е изоставил, трябва да намеря ковчеже със стари златни монети...“

Нямаше монети. „Може би следващия път“ — каза си той. Измъкна гумата и се поизпоти, докато я постави. Когато свърши, напъха крика, гаечния ключ и спуканата гума в багажника, чийто капак моментално прилепна плътно, както предишния път. Час по-късно, без повече инциденти, прекоси моста над Мисисипи, влезе в Сейнт Луис, нае стая в блестящ от чистота нов мотел, от чиито прозорци се виждаше входната арка на града, взе топъл душ, изпи няколко студени „гибсъна“ и поръча телефонен разговор със сестрата на Елън. Елън тъкмо се бе прибрала след неуспешен опит да намери квартира и гласът ѝ беше уморен и отпаднал. Чуваха се крясъците на децата.

— Караш внимателно, нали? — попита го тя.

— Да, разбира се.

— Новата кола добре ли се държи?

— Не мога да се оплача.

— Сестра ми пита каква е. Казва, че волво са добри, ако става дума за чужда кола. Норвежки са.

— Шведски — поправи я той.

— Купил си е шведска кола — чу я той да се обръща към сестра си.

Не разбра отговора, но Елън продължи:

— Каза, че си постъпил умно. Тези шведи също правели добри коли.

Пределната височина на полета беше ниска, а видимостта — ограничена до около километър заради гъстата мъгла. Летищата в цяла Пенсилвания и Източен Охайо бяха затворени. Но дребосъкът се носеше на запад, прелиташе над просналата се до хоризонта пухкава белота. Чувстваше се отлично и с облекчение си мислеше, че не му се наложи да се тормози с проклетите частни самолети.

Дорестият скопец също бе достатъчно як. Единственият проблем беше, че е много лаком. „С днешните коне не можеш да изминеш кой знае колко километра само с една бала сено“ — помисли си с тъга дребосъкът. Всичко е в упадък и човек не може да направи нищо друго, освен да се примири.

Според първоначалния си план трябваше да настигне колата някъде в Тексас. Но прекъсна пътуването си в Чикаго, защото внезапно му се прииска да се види с приятели, и според изчисленията си не можеше да догони колата преди Аризона. Нямахше търпение след толкова месеци да седне отново зад волана.

Колкото повече си мислеше за багажника и за номерата, които той му правеше, толкова повече се притесняваше. Веригите, резервната гума, крикът — какво още? В Амарило предложи дващсет долара на един механик, за да го отвори. Той прокара подозрително пръсти по гладката ивица.

— Ти да не си от онези приятелчета от телевизията? И си правиш майтап с мене, а?

— Няма такова нещо — отвърна Нортън. — Просто искам да отворите багажника.

— Може би с ацетиленовата горелка...

Но Нортън почувства необясним ужас при мисълта да разреже колата по такъв начин. Не знаеше защо предложението толкова го уплаши, но напусна Амарило с непокътната кола и остави зад себе си механика да мърмори и да плюе тютюнев сок по ботушите си. След сто и шейсет километра прекоси границата с Ню Мексико и докато пътуваше през безрадостната, пустинна и вкочанена от студ местност, реши да подложи багажника на изпитание.

ПОСЛЕДНА БЕНЗИНОСТАНЦИЯ ПРЕДИ РОЗУЕЛ — предупредяваше олющената табела. — НАПЪЛНЕТЕ СЕГА!

Стрелката сочеше, че резервоарът е почти празен. Розуел беше далеч напред. Не се виждаше жива душа, нито град, нито дори барака. Нортън реши, че тъкмо това е подходящото място да му свърши бензинът.

Профуча покрай бензиностанцията с осемдесет километра в час.

След като подмина няколко хълма, започна да изпитва съмнения не само по отношение на благоразумието на постъпката си, но и на здравия си разсъдък. Да се оставиш съзнателно да ти свърши бензинът, бе противно на всяка логика; по-нелепо дори от това, да не вдигнеш слушалката на звънящия си телефон. Десетина пъти се нагани да се върне и да напълни резервоара и всеки път се отказваше.

Стрелката продължи да пълзи надолу, докато стигна нулата, но той все караше. Тя се плъзна в червената предупредителна зона. Беше използвал дори няколкото резервни литра бензин, които не се отчитаха — спасителния запас за разсеяните шофьори. Всеки момент колата щеше да...

... спря.

За първи път в живота си Сам Нортън оставаше без бензин. „Хайде, багажник, да видим на какво си способен“ — помисли си той. Бутна вратата и усети мразовитото свистене на планинския вятър. Наоколо беше тихо и зловобно. Местността имаше мрачен праисторически изглед, цялата обрасла в пелин и борове, и като се изключи сивата лента на шосето, липсваше каквато и да е следа от човешка дейност. Нортън тръгна към задната част на колата.

Багажникът отново зееше отворен.

Сам Нортън разсъждаваше: „Сега ще бръкна вътре и ще намеря появила се незнайно как четиридесетлитрова туба с бензин, и...“

Не напипа никаква туба. Колкото и да тършуваше, не измъкна нищо друго освен намотано на кравай дебело въже. Въже?

За какво му е въже на човек, останал без капка бензин в тази пустош?

Нортън вдигна въжето, сякаш очакваше отговор от него, но не получи такъв. Хрумна му, че може би този път багажникът не е *искал* да му помогне. Поднасянето и спуканата гума не бяха по негова вина. Този път обаче злонамерено остави колата без бензин само за да разбере какво ще стане, а по всяка вероятност подобни услуги не влизаха в задълженията на багажника.

Но защо въже?

Черен хумор? Дали не му намекваше да вземе да се обеси? Дори не би могъл да го направи както трябва — наоколо не се виждаше нито едно високо дърво, да не говорим за телефонен стълб. На Нортън му се прииска да вземе да се ритне. Щеше да си седи тук часове, а може и дни наред, докато мине някоя кола. Гениално го беше измислил!

Метна ядосан въжето във въздуха. То се размота и се изопна неподвижно на около метър над земята, сочейки право към небето. В горния му край се оформи бледотюркоазено облаче и едно мършаво, мускулесто, мургаво момче с маслинена кожа, тюрбан на главата и поясок на кръста се спусна и се изправи пред зиналия Нортън.

— Казвай какво има — безцеремонно го подкани момчето.

— Свърши... ми... се... бензинът.

— На трийсет километра отук имаше бензиностанция. Защо не зареди там?

— Ами... аз...

— Ама че глупак — продължи момчето с възмущение. — Защо ли изобщо се забърквам в подобни каши? Както и да е, ти не мърдай оттук, а аз ще видя какво мога да направя.

Изкачи се обратно по въжето и изчезна.

Върна се след не повече от три минути с туба бензин. Изглежда сърдито Нортън, отвъртя капачката и напълни резервоара.

— Това ще ти стигне до Розуел — каза то. — И отсега нататък от време на време поглеждай таблото. Идиот!

И се изкатери по въжето. Щом изчезна, въжето се отпусна и падна на земята. Разтреперан, Нортън го вдигна и го напъха в багажника, чийто капак рязко се затръшна.

Измина половин час, преди да се претраши отново да седне зад волана. Обиколи колата поне хиляда пъти, без това да му подейства кой знае колко успокоително, и едва когато се смрачи, влезе вътре и запали. Двигателят се изкашля и заработи. Потегли към Розуел, без да превишава благоразумната скорост от около двайсет и пет километра в час.

Сега вече бе готов да повярва във всичко.

Така че изобщо не се изненада, когато във въздуха се появи красив дорест кон, чиито разперени криле бяха дълги като на малък самолет, направи няколко кръгчета над колата и се приземи на

магистралата близо до нея. Конят пое в тръс, а дребният белокоос човечец на седлото изкрещя:

— Смъкни още стъклото, младеж! Трябва да ти кажа нещо!

Нортън смъкна стъклото.

— Ти си Сам Нортън, нали?

— Точно така.

— Виж какво, Сам Нортън, караш моята кола!

Нортън видя пред себе си разклонение към второкласно шосе и отби. Пегасът дотича и ездачът му слезе на земята. После унило захрупа пелин и плесна няколко пъти с огромните си криле, преди да ги надипли внимателно на гърба си.

— Точно така, моята кола — продължи дребосъкът. — Направиха ми я по поръчка преди няколко години, когато пътувах много. Миналата зима я оставих на онзи паркинг, защото трябваше да отида в чужбина, но изобщо не ми мина през ума, че ще я продадат зад гърба ми, преди да се върна. Живеем в упадъчни времена, това е истината.

— Вашата... кола... — започна Нортън.

— Да, да, моята. Ще трябва да си я взема, синко. И без това няма да ти върши работа. Много е сложно. Вземи си нещо евтино и прилично, а? Дай сега да откачим ремаркетото ти и после...

— Един момент — настоя Нортън. — Купих тази кола законно. Имам фактура, с която мога да го докажа, и писмо от адвоката на търговеца, че...

— Пукната пара не струват — прекъсна го дребосъкът. — Един мошеник наема друг мошеник да свидетелства в негова полза — никак не е оригинално. Знаем, че нямаш нищо общо с тях, синко, но това не променя обстоятелството, че колата е моя собственост, и се надявам да не е необходимо специално да те убеждавам да ми я върнеш.

— Искате просто да изляза и да тръгна пеша, така ли? Насред някаква пустиня в Ню Мексико по залез слънце? И да помъкна това проклето ремарке на гръб?

— Наистина не бях помислил за това — отвърна дребосъкът. — Няма да е особено справедливо, нали?

— Никак — замисли се за момент Нортън. — А двестате долара, които платих за колата?

— По дяволите — захили се дребосъкът, — аз платих повече, за да наема пегаса и да те настигна! Ами разноските? Знаеш ли колко сено изплюска тази твар...

— Това си е ваш проблем — прекъсна го Нортън. — Моят е, че вие искате да ме изхвърлите напред пустинята и да вземете колата, която съм закупил съвсем честно за двеста долара, и дори това да е някаква вълшебна кола, по дяволите, аз...

— Кротко сега. Излишно се вълнуваш, Сам! Ще измислим нещо. Отиваш в Лос Анджелис, нали?

— Да-а.

— Аз също. Добре, пътуваме заедно. Откарвам теб и ремаркетото ти дотам и колата отново си е моя, а ти забравяш всичко, което си видял през последните няколко дни.

— А моите двеста до...

— Уф, добре.

Дребосъкът отиде зад колата. Багажникът се отвори. Човечето мушна ръка, измъкна пачка чисто нови банкноти — дузина двайсетачки — и ги подаде на Нортън.

— Дръж. Има и нещо отгоре. И не ги оглеждай толкова подозрително, чуваш ли? Това е добра, законна, безценна американска пара. Всяка банкнота си има дори различен сериен номер.

Той му намигна, отиде до хрупацията пегас и го потупа енергично по хълбока.

— Хайде, обирай си крушите. Право вкъщи. Достатъчно се охарчих!

Конят препусна по магистралата. Когато премина в галоп, разпери разкошните си криле, изпляска мощно няколко пъти и се издигна във великолепна дъга, докато се смали колкото ястреб на фона на притъмняващото небе и накрая изчезна.

Дребосъкът се мушна на шофьорското място и погали волана с очевидна привързаност. Кимна на Нортън, той седна до него и потеглиха.

— Разбрах, че продаваш компютри — рече дребосъкът след няколко километра. — Страшно интересна работа са тези компютри. Знаеш ли, мислил съм да компютризираме и нашите операции. Имаме

доста голям екип, множество консултанти по цял свят, напоследък се занимаваме най-вече с търсене на полезни изкопаеми, с разни магии и от време на време — с по някоя трансмутация, такива работи, и макар да използваме традиционни методи, нямаме нищо против научните технологии. Ще ти разкажа някои неща и може да ми направиш интересно предложение, а току-виж си сключил и някой изгоден договор с мен, младеж...

Нортън бе обмислил нещата в общи линии още преди да пристигнат в Аризона. Обади се на Елън от Финикс и разбра, че бе наела апартамент съвсем близо до Бевърли Хилс — мястото *изглеждало* ужасно скъпо, но всъщност не било чак толкова — поне в сравнение с някои други, които видяла, и...

— Чудесно — прекъсна я той. — В момента приключвам една доста голяма продажба. Аз... взех един стопаджия и се оказа, че му трябва компютри за една сравнително мощна фирма...

— Сам, да не си пил?

— Нито капка.

— Продад си компютър на някакъв си стопаджия! Остава да ми кажеш, че си видял и летяща чиния.

— Не ставай глупава — каза Нортън. — Летящи чинии няма.

На по-следващата сутрин пристигнаха в Лос Анджелис.

Бе изготвил цялата поръчка и всичко бе уточнено. Пресметна, че комисионата ще му стигне за нова кола — може би от онези шведските, за които бе чувала сестрата на Елън. Дребосъкът откри без каквито и да е затруднения адреса на наетия от Елън апартамент, справи се с лабиринта от автостради съвсем леко и уверено и спря точно пред къщата.

— Беше много приятно пътуване, младеж — рече той. — Днес ще говоря с bankerите си за твоята прекрасна машинка. Впрочем тук се разделяме. Сега трябва да откачиш ремаркетото.

— А какво да кажа на жена си за колата?

— О, просто ѝ кажи, че си я продал на стопаджията на сметка. Мисля, че ще остане доволна.

Излязоха от колата. Докато Нортън откачаше ремаркетото, дребосъкът взе нещо от багажника, който се бе отворил миг преди това. Беше голям гумен брезент. Започна да го разстила върху колата.

— Нали ще ни помогнеш? — попита той. — Разгъни го внимателно, така че да покрие всичко, включително и калниците.

И влезе в колата, докато учуденият Нортън грижливо разгъваше брезента.

— И предното стъкло ли да покривя? — попита той.

— Всичко — каза дребосъкът и Нортън покри стъклото.

Сега колата изобщо не се виждаше.

Чу се съскане като от спукана гума. Брезентът започна да спада. Докато продължаваше да се смъква към земята, отдолу се дочу весел глас:

— Късмет, младеж!

След секунди брезентът бе спаднал под метър. След още една минута лежеше прострян на паважа. От колата нямаше и следа. Сякаш се бе изпарила или бе потънала в земята. Бавно и с недоумение Нортън повдигна брезента, нагъна го, сложи го под мишница и влезе в къщата, за да съобщи на жена си, че е пристигнал.

Сам Нортън не срещна дребосъка никога повече, но продажбата се осъществи и с комисионата си купи нова кола, а му остана и нещо отгоре. Той още пази брезента. Държи го сгънат и заключен на сигурно място в мазето. Страхува се да го изхвърли и не му се мисли какво би станало, ако някой случайно го намери и го разгъне.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.